

Phần 11

“Có người đến gặp cô”, Frank Chesterfield, Giám đốc ngân hàng nói với Justine vào một buổi chiều muộn ngày thứ sáu. Thường thì cô làm việc vào buổi sáng, nhưng Frank nhờ cô giải quyết vài hồ sơ xin vay tiền còn đang nằm chờ, vì thế cô đồng ý ở lại. Cô giật cả mình, và trước khi kịp hỏi là ai, Frank đã lĩnh đi mất. Chắc là Warren Saget ghé qua tán gẫu. Anh ta vẫn tiếp tục đeo bám dù Justine đã tỏ ý không nồng nhiệt đón chào. Anh ta chọn cách phớt lờ thái độ đó của cô và cứ dai dẳng đến thăm cô thường xuyên hơn. Không phải Justine ghét bỏ gì Warren. Anh ta là bạn cô và điều đó được chứng minh vào cái ngày cô bị xây xẩm mặt mày trong công viên.

Ngay lúc này cô không thể không ra gặp anh ta. Mấy ngày nay Seth rất phiền muộn vì đoạn kết của cuộc điều tra về trận hỏa hoạn ở nhà hàng Hải Đăng. Nhà hàng, hay đồng đồ nát còn sót lại, được chuyển giao cho họ và nhanh chóng bị san bằng. Seth quan sát tất cả từ đầu chí cuối, thần thờ nhìn xe tải chở những mảnh vỡ ước mơ của hai vợ chồng anh đi xa. Justine lo lắng cho anh và bực bội trước những lần thăm viếng ngày càng thường xuyên hơn của Warren.

Cô đã kết hôn và hết mực yêu chồng, không một tình bạn nào đáng để cô phải mạo hiểm đánh đổi với cuộc hôn nhân của mình cả. Seth tỏ thái độ không hài lòng và không hoan nghênh Warren chút nào. Anh không muốn cô gặp Warren, cho dù mối quan hệ bạn bè đó trong sáng như thế nào đi nữa. Justine nghĩ bụng sẽ nghe theo lời chồng, thể hiện sự tôn trọng mong muốn của anh. Cô cũng đâu muốn anh đi ăn trưa với bạn gái cũ. Thế nhưng, không phải là Warren đang đợi cô ngoài bàn tiếp khách mà là chồng cô. Cô cảm thấy vô cùng phẫn khích, cô gọi to. “Seth!”

Anh đứng dậy khi cô tiến đến gần. “Chào em”. Nụ cười tươi rói của anh mách bảo cô mọi chuyện đều tốt đẹp. “Anh đến để gửi tiền vào ngân hàng”.

Justine chớp chớp mắt. “Được ạ”, cô thì thầm, “em sẽ mang nó đến quầy thu ngân”.

“Em không hứng thú tìm hiểu về thứ anh sắp gửi vào tài khoản của chúng ta sao?”, anh hỏi, mắt ánh lên niềm hân hoan.

“Dĩ nhiên rồi”.

“Đó là số tiền hoa hồng đầu tiên anh kiếm được”. Hai tuần trước, Seth bán được chiếc thuyền đầu tiên, anh không tỏ vẻ gì là quan trọng nhưng Justine rất tự hào về chồng mình. Dẫn Seth đến quầy thu ngân, cô giả bộ khách sáo. “Xin chúc mừng anh, Seth”, cô nói.

“Cảm ơn em”. Anh có vẻ thực sự mãn nguyện. Anh móc ví ra khỏi túi quần, lấy tờ séc ra và đưa cho vợ, dáng vẻ bộc lộ sự kiêu cách.

Justine nhìn vào số tiền ghi trong tấm séc và phải ngòì thụt xuống. “Đây là tiền hoa hồng của anh đó sao?”, cô hỏi, khó phát âm tròn chữ.

“Đúng vậy”.

“Vì bán được một chiếc tàu?”.

“Ừ”.

Rồi cô nhìn lại tờ séc lần nữa. “Anh bán chiếc nào vậy, Nữ hoàng Mary ư?”.

Tiếng cười của Seth dội vào bốn bức tường nhà băng, sáng khoái.

“Không phải đâu, vợ yêu của anh ạ, đó chỉ là tàu đánh cá thôi, không giống như chiếc mà bố và anh từng sử dụng ở Alaska đâu”.

“Chỗ này nhiều tiền quá”. Mặc dù lúc trước kinh doanh ăn uống cũng khá, nhưng số tiền Seth vừa kiếm được còn cao hơn tiền lãi nhà hàng Hải Đăng thu được trong suốt ba tháng trời. Anh mỉm cười trước sự ngạc nhiên của Justine. “Larry nói anh rành rẽ, nắm bắt nhanh vì anh đã từng rất thân thiết với nghề đánh cá. Anh sống nhờ nó, anh buôn chài với nó, à, và anh vừa bán được thêm hai chiếc tàu nữa”.

“Ôi Seth ơi!”, cô nói mà như hụt hơi. “Em hạnh phúc và mừng cho anh quá”. Đối với Justine thì tiền chỉ là thứ yếu. Chắc chắn là họ có thể tận dụng nó, nhưng điều quan trọng nhất là vẻ hài lòng, mãn nguyện ánh lên trong mắt chồng cô. Lòng cô lâng lâng vui sướng, kẻ phóng hỏa đã không thể phá hủy được cuộc hôn nhân của cô như đã phá hủy nhà hàng Hải Đăng.

“Anh đã đón Leif rồi và tối nay con sẽ ở chơi và ngủ lại nhà bố mẹ anh”, Seth bảo. Con trai họ đi dự tiệc sinh nhật một người bạn hồi chiều nay. Justine hé môi cười. “Thật vậy sao?”.

“Ừ, thật mà”.

“Vậy thì chúng ta sẽ ở đâu?”, cô hỏi.

“Chúng ta sẽ đi ăn mừng”.

Nụ cười hạnh phúc lại bùng sáng trên gương mặt Seth.

“Nghe thật tuyệt anh nhỉ?”, cô nói.

“Jay và Lana sẽ đến ăn tối cùng chúng ta ở Silverdale”.

Jay và Lana là bạn học cũ, cả bốn người họ rất thân thiết với nhau. Trước đây vì nhà hàng chiếm quá nhiều thời gian của họ, nên Seth và Justine hiếm khi có cơ hội gặp bất kỳ người bạn nào trong suốt mấy năm qua.

“Sau khi ăn tối”, Seth nói tiếp, cắt ngang dòng suy nghĩ của Justine. “Anh có một bất ngờ nhỏ dành cho em”.

“Còn tuyệt hơn chuyện bắt cóc em đi ăn mừng cùng với bạn bè nữa ư?”. Đây là điều họ không thường làm, vì sau khi khai trương nhà hàng Hải Đăng! họ không bao giờ có thời gian rỗi.

“Tuyệt hơn nhiều”, Seth hứa, giọng thì thầm.

“Em sẽ giải quyết xong công việc ở đây”, cô nói liếc nhìn đồng hồ treo tường. Thứ sáu ngân hàng đóng cửa muộn hơn mọi ngày, tuy nhiên, cô định sẽ ra về lúc sáu giờ. “Rồi em sẽ về nhà thay quần áo”.

“Không cần đâu”, Seth bảo vợ.

“Nhưng...”.

“Ừ mà thật ra, sao em không đi luôn với anh bây giờ nhỉ?”.

Sếp Justine bước đến bàn làm việc của cô. Ông nháy mắt với Seth, và Justine tự hỏi Frank có biết gì về món quà bất ngờ của chồng cô không.

“Vây em sẽ lái xe ra gặp anh ở Silverdale nhé!”, cô đề nghị, thò tay vào ngăn kéo dưới cùng để lấy chiếc xác tay ra.

“Cũng không cần đâu em”, Seth nói, cặp tay vợ vào tay mình.

“Nhưng xe của em...”.

“Đang ở nhà”.

Justine há hốc mồm. “Ừa, khi nào vậy?”.

Sáng nay cô lái xe đến ngân hàng và đậu nó ở cuối bãi, chỗ dành riêng cho nhân viên đỗ xe.

“Lúc nãy anh và Jay ghé qua đây”, Seth giải thích. “Anh lái xe em về nhà rồi quay trở lại đây bằng xe của anh”.

“Em muốn thay quần áo khác”. Nếu họ ra ngoài ăn tối, cô muốn mặc thứ gì đó thoải mái, đẹp mắt hơn trang phục công sở một chút.

“Anh cũng đã đoán trước, nên đã mang cho em bộ đồ khác”. Anh vừa nói vừa mở cửa ra và họ đi bộ về chỗ đậu xe gần cổng ra vào.

“Hay thật đấy Seth, nhưng em phải thay quần áo ở đâu đây? Nhà vệ sinh của trạm xăng ư? Em không cho là thế”. Cô dựa vào xe anh. “Em định vào nhà tắm dành cho nhân viên, nhưng...”.

“Hmm, ý này cũng hay đó”, anh thì thầm, mắt sáng rực ngọn lửa tình yêu. “Anh đoán là mình sẽ phải dẫn em đến khách sạn sớm hơn dự định thôi”.

“Sao cơ?”.

“Đêm nay chúng ta sẽ ngủ ở khách sạn, có cả rượu sâm panh”.

“Ôi trời”. Justine lấy tay che miệng. “Cấu em một cái đi, vì chắc hẳn là em đang mơ”.

Seth choàng tay ôm lấy eo vợ và cười phá lên. “Tại sao anh lại không hôn em một cái thay vì cấu em nhỉ?”.

Đây là lời đề nghị mà cô không thể chối từ. “Quyết định vậy đi”.

Buổi tối ấm cúng là điều mà Justine mong muốn đã nhiều năm nay. Sau bữa tối kéo dài cùng với rượu ngon, cả bốn người lái xe về khách sạn, ngồi nhâm nhi tiếp chút rượu trên chiếc đi-văng tuyệt đẹp, mềm mại và sang trọng trong lúc ban nhạc sống đang tấu lên những khúc nhạc du dương. Justine cần vài ly cốc-tai để vực dậy tinh thần trước khi đồng ý bước ra sàn nhảy. Cô rất vui vì mình đã ra đó. Seth ôm gọn cô trong vòng tay, dìu cô đi trong tiếng nhạc, cô chẳng còn thấy ngượng ngùng chút nào cả.

Jay và Lana phải về nhà cho người giữ trẻ nghỉ ngơi và họ cáo từ lúc nửa đêm. Chỉ một lúc sau, Seth giả đồ ngáp một cái.

“Được rồi, được rồi”, Justine trêu. “Em hiểu ý anh rồi”.

Mỉm cười, Seth chìa tay ra nắm tay Justine. Trong thang máy, anh đứng sau lưng cô, ôm ngang eo cô và hôn nhẹ lên cổ cô. “Anh sẵn sàng đón nhận tất cả những hứa hẹn em đã nói trong suốt buổi tối nay”.

“Vậy còn điều bất ngờ mà anh hứa với em thì sao?”.

“Em sẽ thấy khi vào đến phòng”.

“Ôi Seth, em yêu anh quá đi mất”. Cô quay người lại và ôm chặt lấy anh. Có cảm giác như cuối cùng cô cũng tìm lại được chồng mình - như thể gánh nặng từ trận hỏa hoạn mấy tháng trước đã trôi xa mất rồi.

“Em chỉ phải đợi đến khi nhìn thấy thứ anh mua cho em mặc đi ngủ”, anh thì thầm, khẽ rên rỉ bên tai cô rõ ràng là đang mừng tượng cảnh cô mặc nó.

“Anh có thật sự muốn em dành thời gian mặc nó vào không?”, cô hỏi nhỏ.

“Tất nhiên rồi”, Seth nói. “Thôi không cần đâu. Bởi vì ngay khi em vừa mặc vào, thì anh sẽ lập tức cởi nó ra liền”.

Justine nhắm mắt lại và mỉm cười. “Em cũng nghĩ vậy”.

Cửa thang máy mở ra, Seth dang tay nâng bổng Justine lên như thể người cô nhẹ bổng vậy. Anh sải bước trên dãy hành lang dài tiến về phòng của họ. Khi anh vừa giữ cô trong tay vừa cố mở cửa bằng cách đút tấm thẻ vào một cái khe nhỏ bên ngoài, Justine không thể nhịn nổi, cô cười rúc rích khiến Seth cũng bật cười theo. Anh phải đặt cô xuống mới mở được cửa.

Seth không buồn bật đèn lên. Anh đóng sập cửa lại và áp chặt cô vào đó, hôn lấy hôn để người phụ nữ anh yêu như thể cô là miếng mồi ngon dành cho anh sau cơn đói triền miên, dai dẳng.

“Seth ơi”, cô thở mạnh, đầu óc bắt đầu quay cuồng. “Em đã rất sợ sẽ mất anh”.

“Không bao giờ có chuyện đó đâu”. Tay anh tháo vợi mấy cái nút nhỏ xíu trên chiếc áo lụa của cô. “Anh nghĩ tốt hơn hết em nên giúp anh cởi nó ra nhanh trước khi anh xé toạc nó ra mất”.

Cô rúc rích cười và giành việc cởi nút áo với Seth.

Đêm đó họ chìm đắm trong cơn say ái ân và tận hưởng lạc thú thêm lần nữa vào buổi sáng hôm sau. Nằm trên giường, mặc cho thời gian chậm chậm trôi qua, Justine thấy khoan khoái trong vòng tay Seth, cô cảm thấy vô cùng yên ả, thanh bình.

“Seth”, cô thì thầm, “em có chuyện này muốn hỏi anh”.

“Bất kỳ điều gì cũng được”. Anh vuốt ve tấm lưng trần của vợ, để bàn tay mình tự do lang thang từ xương bả vai xuống tới chỗ eo thon thon.

“Sau một đêm cùng nhau tận hưởng niềm vui - đêm đầu tiên sau hơn một năm - anh có thật sự muốn xây lại nhà hàng không?”.

Tay anh chững lại, và cô lo sợ mình vừa phá hủy khoảnh khắc nồng nàn, ấm áp này.

“Anh không biết nữa Justine ạ. Anh không biết phải làm như thế nào đây”.

Trua ngày chủ nhật, Nate lái xe đến nhà Rachel mang theo bữa trưa dành để đi dã ngoại. Cô gặp anh nơi vỉa hè bên ngoài cửa trước vì không thể chờ lâu hơn. Nhào đến vòng tay anh đang dang ra chào đón, cô thở phào nhẹ nhõm đầy mãn nguyện khi anh ôm và hôn cô. Đã mấy tuần trôi qua kể từ lần hai người họ được ở bên nhau trong hai tiếng đồng hồ.

Lịch làm việc của anh kín mít, và công việc của cô cũng bận rộn không kém. Cô thường được nghỉ vào chủ nhật và thứ hai, nhưng dạo gần đây cô cũng làm thêm cả ngày thứ hai. Ngay khi mấy bà vợ của nhóm lính hải quân biết chuyện cô vừa làm tóc vừa làm móng, lịch hẹn của cô bắt đầu dày lên, cái này chồng qua cái kia, làm không xuể. Tiền kiếm được rất khá, nhưng cô cũng cần phải nghỉ ngơi, thư giãn.

“Em muốn đi đâu?”. Nate hỏi, cúi nhìn cô và mỉm cười.

“Đi công viên Point Defiance nhé!”, cô đề xuất. Công viên ở Tacoma luôn đẹp, đặc biệt vào thời gian này trong năm, hoa đỗ quyên và loại hoa khô thuộc họ đỗ quyên bắt đầu nở rộ cả một góc trời.

“Tuyệt lắm”. Nate hôn lên đỉnh đầu Rachel. “Anh có thể có được em trọn ngày hôm nay không?”.

“Dĩ nhiên rồi”. Rachel biết câu hỏi ám chỉ đến lần cô dẫn Jolene đi mua sắm. Nate không than phiền gì nhiều, nhưng anh không được vui - và cô nhận ra mối quan hệ của cô với Bruce khiến anh khó chịu, chứ anh không hề khó chịu vì tình bạn giữa cô và đứa bé gái.

“Tốt lắm”.

Một ngày mới bắt đầu không thể hoàn hảo hơn cho cuộc dã ngoại của họ. Mặt trời lên cao, rọi sáng cả một bầu trời xanh thẳm, trong vắt, một cơn gió nhẹ từ vịnh thổi tới mơn man trên làn da. Rachel chộp lấy chiếc áo len dài tay, rồi trượt vào băng ghế trước của chiếc xe có thể bỏ mui, chiếc xe anh vừa mua cách đây không lâu. Nate chọn màu đỏ tía trông rất ngọt mắt và cô mê nó ngay khi anh lái nó đến gặp cô lần đầu tiên.

Tóc cô rối tung lên trong gió, nhưng Rachel không bận tâm. Cô đang ở bên Nate, và họ có cả ngày bên nhau. Thời tiết như một phần thưởng làm tăng thêm niềm hạnh phúc họ đang cảm nhận, nhưng cũng sẽ không thành vấn đề nếu trời đổ mưa như trút. Trong trường hợp đó, họ sẽ tổ chức tiệc picnic trên nền phòng khách nhà cô.

Họ lang thang qua công viên, cuối cùng chọn một chỗ tách biệt. Nate trải tấm chăn ra. Giỏ thức ăn gồm có gà rán, xà lách khoai tây, bánh nướng cuộn và xà lách trộn, mấy món này Nate ghé mua ở một cửa hàng thức ăn nhanh trước khi đến đón cô. Anh cũng mang theo một ít rượu trắng đắt tiền hơn những loại rượu cô đã từng uống. Sau khi ăn xong, Nate nằm ườn ra, gối đầu lên đùi Rachel. Cô chậm chậm, nhẹ nhàng vuốt tóc anh và cả hai tận hưởng buổi chiều êm ả bên nhau. Mắt Nate khép chặt và Rachel nhận ra rằng mình cũng cảm thấy cơn buồn ngủ kéo đến không cưỡng nổi. Ánh mặt trời ấm áp, rượu và thức ăn, cộng với việc được ở bên Nate tạo cho cô cảm giác sáng khoái, hân hoan khó tả.

Khoảnh khắc thanh bình này bị đánh bật bởi tiếng chuông điện thoại di động của Nate réo âm lên.

Bật ngay dậy, Nate cau mày và lôi chiếc điện thoại được kẹp phía bên hông ra. “A lô”, anh trả lời cộc lốc. Nhưng rồi thái độ của anh nhanh chóng dịu lại và anh đuổi người ra thoại mái, thư giãn. Sau khoảng một hai phút trò chuyện, Rachel nhận ra đó là mẹ Nate ở đầu dây bên kia.

“Đại hội chính trị cho bố”, anh lặp lại. Anh nhìn Rachel và mỉm cười trấn an. “Vào tháng Mười. Con có thể yêu cầu được nghỉ, nhưng mẹ à, không có gì bảo đảm cả. Dạ, dạ, dĩ nhiên rồi, con hiểu điều này rất quan trọng. Con sẽ làm hết mình những gì con có thể làm nhé”. Anh đưa ngón tay trở lên môi và hôn nó, xong rồi ấn nó lên môi Rachel. Cô mỉm cười và đưa ngón tay anh vào miệng cô rồi nhẹ nhàng mút nó.

Nate liếc nhìn cô cảnh báo trước khi anh rút tay ra.

“Con đang ở bên Rachel”, bắt ngờ anh nói. “Đây là thời điểm thích hợp cho mẹ tự giới thiệu đây”.

Một cảm giác sợ hãi như gáo nước lạnh dội thẳng vào cô. Gia đình giàu có, quyền lực của Nate cho cô cảm giác không an toàn. Điều duy nhất cô không đồng ý với anh trong lúc anh lên đèn trên biển khơi suốt sáu tháng trời là sự khác biệt quá lớn về địa vị xã hội giữa hai người. Không nghe lời bố, Nate gia nhập lực lượng hải quân và bằng những kỹ năng vốn có của mình, anh được thăng lên chức chuẩn úy, cấp bậc cao nhất của bất kỳ một hạ sĩ quan nào. Hình như Nate còn có điều gì đó cần chứng minh với bố mình, và cô e ngại điều gì đó chính là mối quan hệ của anh với cô. Nỗi sợ hãi lớn nhất của Rachel chính là việc anh hẹn hò với cô như một hành động nhằm chống lại bố mình, mặc dù Nate nhất mực trấn an cô.

Tuy vậy, Rachel vẫn cảm thấy lo lo dù bề ngoài cô cố gắng tỏ ra như không. Sự e ngại của cô cũng là điều dễ hiểu. Thế nhưng cô vẫn say mê anh - bất chấp tất cả. Cô trân trọng từng khoảnh khắc, từng giờ phút họ bên nhau và trông đợi được trò chuyện cùng anh, dù là qua điện thoại. Ngay cả khi anh không lên đênh trên biển, họ cũng thường xuyên gửi email cho nhau. thỉnh thoảng Rachel dùng máy tính ở tiệm trong những giờ giải lao, tuy sự riêng tư không được bảo đảm cho lắm.

“Đây, sao mẹ không trò chuyện với Rachel một lát nào”, Nate nói tiếp, không báo trước mà đưa điện thoại cho cô. Cô trừng mắt nhìn anh và lắc đầu từ chối. Tuy nhiên, Nate dùng mắt nài nỉ và không còn sự lựa chọn nào khác, cô đành cầm lấy điện thoại.

“Xin chào bác Olsen, cháu là Rachel Pendergast”, cô nói, nhả mặt nhìn anh.

Nate mỉm cười và đưa bàn tay phải của Rachel lên miệng mình, mút mấy ngón tay cô. Cô quấy ra và quay đi để có thể tập trung nói chuyện với mẹ anh.

“Xin chào Rachell”, mẹ anh nói, giọng ấm áp. “Rất vui vì cuối cùng cũng được nói chuyện với cháu, dù phải thông qua điện thoại của con trai bác. À, cháu đừng ngại, hãy gọi ta là Patrice”.

“Được ạ bác Patrice”, cô nói, chút nữa thì líu cả lưỡi. “Cháu cũng rất vui được trò chuyện với bác”.

Tim cô đập thình thịch như sắp vỡ tung ra khỏi lồng ngực khi cô cố vắt óc nghĩ ra lời đáp lại cho thích hợp.

“Chắc hẳn con trai chúng tôi đang rất say mê cháu”.

Rachel liếc ra sau vai và mỉm cười với Nate. “Anh ấy tuyệt lắm ạ”.

“Ta chắc là cháu biết nó đã cắt đứt mối quan hệ lâu dài với con gái của một trong số những người bạn thân thiết nhất của ta vì cháu”.

Nate có nói rõ trong lần hẹn hò đầu tiên của họ là anh có một cô bạn gái ở quê nhà.

“Dạ, anh ấy có đề cập đến điều này. Cháu hy vọng nó không khiến bác gặp bất kỳ rắc rối nào với bạn của bác”. Nate cũng có nói với cô rằng anh rất vui vì thoát ra khỏi mối quan hệ với cô gái đó - Rachel không nhớ tên cô ấy - giờ thì cô ấy đã đính hôn với người khác.

Giọng cười của Patrice nghe có vẻ gượng ép.

“Không sao đâu. Cháu đừng bận tâm suy nghĩ gì hết nhé. Mọi chuyện đều tốt đẹp. Ta, à, có nghe nói là cháu lớn tuổi hơn Nate một chút”.

Chính điều này đã từng dẫn đến một cuộc tranh cãi khá căng thẳng giữa Nate và Rachel. “Năm tuổi ạ”, cô lầm bầm. “Cháu lớn hơn anh Nate năm tuổi”. Trong lần gặp gỡ đầu tiên, Nate trông quá trẻ, còn cô thì đã ba mươi tuổi, Rachel cảm giác cả thế giới quanh cô như già hơn.

Nhưng cuối cùng Nate cũng đã thuyết phục được cô rằng mấy tuổi chênh lệch đó chẳng có ý nghĩa gì cả. Tuy nhiên đôi khi, cô vẫn tự nhắc nhở mình là khi cô tốt nghiệp phổ thông, Nate vẫn còn học lớp bảy.

“Năm năm không phải là sự cách biệt lớn”, Patrice trấn an Rachel. “Ta không biết phải nghĩ gì khi Nate bảo cháu lớn tuổi hơn nó. Giống như thể nó mang một phụ nữ bốn mươi tuổi đã ly hôn về nhà mình vậy. Nó thường làm những chuyện như thế, cháu biết mà. Ta thề đấy, đó chỉ là cách nó chống đối bố mình và chống đối ta thôi. Nó cũng đã làm thế khi còn nhỏ”. Bà cười nhẹ, như thể có chút bối rối.

“Nate có kể với bác rằng cháu là nhân viên chăm sóc móng tay không?”. Rachel cảm thấy cô cần phải đề cập đến nghề nghiệp của mình. Có lẽ tốt hơn hết nói luôn ở đây.

“Cháu cũng phục vụ trong lực lượng hải quân chứ?”. Patrice hỏi, giọng ngạc nhiên.

“Không, cháu làm trong tiệm thẩm mỹ, cháu làm tóc và làm móng. Chỉ vậy thôi ạ”.

Đầu dây bên kia im bật. Rồi tiếng “ồ” cất lên.

Phản ứng của Patrice mách bảo Rachel rằng Nate đã không nói gì về chuyện này.

Patrice lập liếm nhanh chóng. “Không, nhưng đó là Nate, con trai ta đây. Nó thích mang đến những bất ngờ nho nhỏ. Ta chắc là cháu rất giỏi, rất lành nghề với công việc làm tóc và, à, móng tay”.

“Cảm ơn bác”, Rachel tỏ ra bình tĩnh. “Có lẽ cháu nên chuyển điện thoại lại cho Nate”.

“Ừ, phiền cháu nhé”.

Rachel vui sướng trả điện thoại cho Nate, và trong khi anh kết thúc cuộc điện đàm, cô bắt đầu rảo bước. Cô muốn bình tâm suy nghĩ về những điều mẹ anh vừa nói trong lần nói chuyện ngắn ngủi đầu tiên, về những cảm xúc quẩn lầy cô từ khi buông máy ra. Cô e ngại mình đã gây ấn tượng xấu. Thái độ của mẹ anh quá rõ và không thể nhầm lẫn được: thậm chí chưa từng gặp gỡ cô, Patrice Olsen đã thẳng thắn nhận xét Rachel không phải là sự lựa chọn đúng đắn cho cậu con trai duy nhất của bà.

Vài phút sau Nate đuổi kịp Rachel và cô thầm cảm ơn khi thấy anh không còn nói chuyện trên điện thoại nữa.

“Rachel, đợi một chút”, anh nói, nắm lấy vai cô. “Mẹ anh đã nói gì vậy?”.

Cô lắc đầu. “Không có gì. Bác ấy rất thân thiện, đáng mến”. Dù nói ra như thế như lòng cô quặn thắt lại. “Em không thể tin được mình lại để chuyện này xảy ra”, cô thì thầm, đưa hai tay lên che mặt. Bất chấp tiếng nói trong đầu đã

từng nhắc nhở cô về sự nguy hiểm mà mối quan hệ này mang lại, cô vẫn mặc kệ. Gần như từ buổi đầu tiên, cô biết rằng hẹn hò viên sĩ quan trẻ này sẽ không mang lại kết quả tốt đẹp nào cho cả hai người. Bố anh là một đại biểu quốc hội, ôi Chúa ơi!

“Rachel, nói cho anh biết đi”, anh nài nỉ.

“Bác ấy không hề hay biết gì về chuyện em chỉ là một thợ làm móng. Bác nghĩ chắc hẳn em phục vụ ở một bộ phận nào đó trong lực lượng hải quân”.

Cô cười nắc nẻ trước lời nhận định ngỡ ngàng đó. Mẹ anh phải biết về công việc của thợ làm móng chứ, nhưng Rachel không muốn đánh giá lời nhận xét bà đưa ra thật thiếu thận trọng. Cô cũng không muốn suy nghĩ về những lời bà nói khi đề cập đến tuổi tác của cô và cô bạn gái cũ của Nate, nó ẩn chứa sự ác ý thâm hiểm, sâu xa.

“Anh sẽ gọi điện lại cho mẹ, yêu cầu bà xin lỗi em”, Nate nói, với tay lấy chiếc điện thoại cài bên thắt lưng.

“Không, xin anh đấy, đừng làm thế”. Bàn tay cô ngăn anh lại. “Không có gì đâu”.

“Vậy thì tại sao em buồn chứ?”.

“Em... em không thuộc về thế giới của anh”.

“Sai”, anh nhấn mạnh. “Chúng ta thuộc về nhau. Anh biết rõ ngay từ buổi ban đầu”. Anh bước đi, dáng vẻ bồn chồn, như thể anh không thể chịu đựng được việc phải đứng yên vậy.

“Đây không phải là lần đầu tiên bố mẹ anh làm những chuyện như thế này. Họ cảm thấy mình cần phải điều khiển cuộc đời anh, và anh sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu. Anh yêu em, Rachel ạ. Em có nghe anh nói không?”.

Cô nhìn anh chằm chằm, không dám tin điều anh đang nói.

“Anh yêu em”, Nate lặp lại, “và hơn nữa, anh không bận tâm bố mẹ anh nghĩ gì về nó. Bố mẹ anh cũng sẽ yêu quý em ngay khi gặp được em thôi, bằng không thì đó là thiệt hại của họ. Anh sẽ không bao giờ để bố mẹ mình xen vào giữa chúng ta đâu”.

Cô muốn tin vào tình cảm sâu nặng của họ, nhưng có lẽ ngay bây giờ anh nên thận trọng suy nghĩ cho chắc chắn, vì lúc nào đó tất cả những điều này đều có thể thay đổi.

“Nate, xin anh đấy. Sẽ tốt hơn cho cả hai nếu chúng ta kết thúc tại đây”.

“Không đời nào! Em đừng làm thế với anh nữa được không. Em phải tin tưởng vào chúng ta, Rachel ạ”.

Cô tin tưởng vào tình yêu của hai người, nhưng cô vẫn còn lo ngại.

Anh kéo cô vào lòng, ôm cô thật chặt trong khi cô đang đau đầu tìm giải pháp. “Em không thể để những trở ngại nho nhỏ ảnh hưởng tới chuyện của chúng mình được”, anh thì thầm.

Điều đó hoàn toàn đúng, nhưng...

“Em sẵn sàng từ bỏ vậy sao? Anh không có chút ý nghĩa nào với em sao?”.

Ngay lúc đó Rachel cảm thấy như mình mềm oặt, tan chảy ra. Nate nói đúng, cô cần phải vững tâm, đặc biệt vào thời điểm gia đình anh đang quan tâm nhiều đến thế. Cô phải chấp nhận và tin tưởng vào sức mạnh tình yêu của hai người. Cô phải tin.

Vào ngày thứ Bảy cuối cùng của tháng Năm, Charlotte và Ben quyết định đi tham quan Hội chợ nông dân tại bến tàu vịnh Cedar. Bà rất thích gian hàng trưng bày hoa và các loại bánh nướng, cộng thêm những ngành nghề thủ công đa dạng khác. Dù đi đâu trong phiên chợ, bà cũng phải đến tham quan gian hàng thú nuôi cho bằng được, nơi Grace thường làm tình nguyện viên. Vẫn còn quá sớm để đưa ra kết luận cho một mùa làm ăn phát đạt, nhưng hội chợ đã bắt đầu đông đúc dần, việc buôn bán cũng tấp nập hơn.

Mặc dù hôm nay trời u ám, nhưng Charlotte lại khá lạc quan và đề nghị đi bộ. Vì đây là một môn thể thao không tốn nhiều công sức mà tốt cho sức khỏe, Ben đồng ý.

“Nhìn kia!”, Charlotte nói ngay khi họ bước vào chợ. “Tuần này có cả cây đại hoàng tươi nữa đấy”. - Đây là loại cây có cuống lá màu đỏ nhạt, dày, nấu lên ăn như trái cây. Khu vườn nhà bà trước đây cũng cung cấp nhiều loại rau quả dồi dào, phong phú chủng loại, nhưng vẫn chưa có loại cây này. Bà hồi hả bước tới mua liền một lúc sáu cây.

“Anh không nghĩ mình đã từng nói rằng bánh nướng đại hoàng là món ruột của mình”, Ben nói khi đón lấy chiếc túi đựng từ người bán hàng.

“Em tưởng bánh nướng nhân đào là món ruột của anh đó chứ”, Charlotte trêu chồng.

Chồng bà vội lấp liếm. “Bánh nướng nhân đào quả thực là món ruột của anh - nhưng chỉ vào khoảng tháng Tám thôi. Mấy món anh thích thay đổi theo mùa, giống như mấy lá cờ em treo ngoài hiên trước và bắt anh đổi theo từng quý vậy đó”. Lá cờ hiện tại họ treo là mừng mùa xuân.

“À, vậy thì em hiểu rồi”, Charlotte nói, kìm lại nụ cười khi choàng một cánh tay qua người Ben. Điều bà cảm kích về ông nhất là lòng biết ơn ông bộc lộ trước những điều nhỏ nhỏ mà bà làm cho ông - và dĩ nhiên, bà rất cảm kích về mọi điều ông làm cho bà. Dường như ông thật sự rất trân trọng và thích thú với mỗi giây phút được ở bên bà, và vì cả hai rất gần gũi, gắn bó như đôi vợ chồng trẻ, ông thường tháp tùng mỗi khi bà ra ngoài. Đi mua tạp hóa là một ví dụ điển hình.

Dường như Ben rất thích lái xe đưa bà đi vòng quanh thành phố, và bà biết ơn ông đã không để bà tự làm điều đó. Ông thương con và cháu ngoại bà như những người ruột thịt của mình. Gần đây ông thường xuyên giữ liên lạc với cô con dâu cũ, vợ trước của David và là mẹ của cháu gái của Ben. Ben không muốn mất đi mối quan hệ tình thân máu mủ với cháu nội và thế là tuần nào ông cũng gọi điện hỏi thăm.

“Em định sẽ mua ít sò tươi về làm bữa tối”, Charlotte nói. “Ý anh thế nào?”.

“Bất kỳ món nào em nấu với sò cũng sẽ rất ngon”, Ben nhận xét.

Khi họ chờ đến lượt mình tại quầy bán cá, Cliff Harding đến bên cạnh họ.

“Ồ, Cliff”, Charlotte nói, nét mặt vui tươi. Bà gặp Cliff năm năm trước đây qua ông nội của Cliff là Tom Harding - người nổi tiếng trong một bộ phim về thời hoàng kim của cao bồi những năm 1930 cho đến 1940. Giờ thì bà xem Cliff như người trong gia đình. Cộng thêm việc anh kết hôn với Grace, bạn thân thiết của Olivia, Charlotte có cảm giác gần gũi đặc biệt với Cliff.

“Trông cháu phong độ, đỉnh đặc thế này”, Charlotte nói, đón nhận cái ôm chào hỏi của Cliff. “Đời sống hôn nhân dường như hậu thuẫn cho cháu nhỉ”.

Cliff mỉm cười, vẻ ngượng ngùng. “Một người đàn ông có thể dễ dàng quen với việc có một người vợ bên cạnh mà”.

“Chỉ mình ta thôi thì không thể nói hết được ý đó”, Ben góp lời.

“Grace có còn ở quầy thú nuôi không?”. Charlotte hỏi, liếc nhìn xung quanh.

Cliff gật đầu chỉ về góc xa của khu chợ.

“Vẫn còn ạ. Cô ấy đang tìm cách thuyết phục mọi người nhận nuôi thêm hai con mèo nữa”.

“Cháu có nghe được tin tức gì từ Cal không?”, Ben hỏi.

Charlotte cũng tò mò. Cliff và Grace có làm một buổi tiệc nhỏ đưa tiễn Cal trước khi anh ta đến Wyoming. Buổi tối hôm đó thật vui vẻ, ấm cúng với tiệc búp bê và thịt nướng. Charlotte rất tức giận trước việc người ta tàn nhẫn giết hại bầy ngựa hoang, bà biết ơn Cliff và Cal đã quan tâm mà hành động kịp thời. Bà đóng góp bằng cách cung cấp dịch vụ chăm sóc sức khỏe cho một trong số

những hội trại vật nuôi thể này. Nhờ có Grace mà trung tâm thú nuôi địa phương hay được thông tin về tình trạng khó khăn của bầy ngựa hoang, và đã quyên góp được vài trăm đô la tiền cứu trợ.

“Cal giữ liên lạc nhiều hết mức có thể. Cậu ta liên kết với một trang trại trong vùng và nhận được nhiều sự quan tâm của người dân ở vịnh Cedar. Vicki Newman, bác sĩ thú y, cũng đã quyết định tham gia tình nguyện. Vài con ngựa hoang trong số đó thật sự cần giúp đỡ về y tế. Grace có một cộng sự mới, cũng tán thành chuyện Vicki nên đi, vì vậy cô ấy sẽ gặp Cal ở đó”.

“Thật tuyệt. Cháu dự định khi nào Cal sẽ quay về?”.

Charlotte biết Linnette McAfee chắc là nhớ Cal đến điên mất. Corrie, mẹ của Linnette, đã đề cập với Charlotte chuyện này khi bà gặp Corrie và Peggy Belden ăn trưa cùng nhau dạo gần đây.

“Cháu cũng không chắc nữa”, Cliff bảo. “Cậu ấy gọi về báo cáo bất cứ khi nào có thể, nhưng hình như khu vực ấy sóng yếu lắm, nói chuyện khi thì được khi thì không. Đôi khi cháu không nghe tin tức gì từ cậu ta suốt ba, bốn ngày liền”.

“Ừ, ta thì nghĩ cháu đang làm một việc thật sự ý nghĩa”, Ben nói chân thành.

Charlotte gật đầu. “Ta biết Cal mới là người thật sự dấn thân ra chốn miền tây hoang dã đó, nhưng cháu cũng đóng một vai trò quan trọng, Cliff ạ, vì cháu trả tiền cho Cal và cậu ấy sẽ sử dụng chuồng ngựa của cậu, còn cháu sẽ cho người khác nhận nuôi vài con trong số bầy ngựa hoang đó. Ta rất tự hào về cháu, Cliff ạ”.

Vào lúc họ kết thúc buổi tán gẫu và mua mớ sò tươi xong thì trời bắt đầu mưa. “Tốt nhất ta nên về thẳng nhà trước khi bị ướt như chuột lột”, Ben bảo Charlotte khi Cliff phải vội đi.

Cuộc đi bộ lên đồi từ bến tàu khiến Charlotte hụt hơi một chút. “Em nghĩ mình sẽ hâm nóng ít súp cà cho bữa trưa”, bà nói khi họ về gần đến nhà.

“Cả bánh mì xăng-uyt kẹp pho mát nướng nữa nhé?”, Ben đề nghị.

“Nếu anh thích”.

Cánh tay ông quàng nhẹ quanh eo bà cho thấy chính xác đó là điều ông muốn. Ông già này thích ăn ngon và bà cũng vậy.

Harry, con mèo giữ nhà của bà, đang nôn nóng chờ đợi họ về đến nơi. Nó phóng ra khỏi điểm an toàn của mình, chạy đến ngưỡng cửa để nhìn ngó hai người rồi nhanh chóng chạy về chỗ của mình trên ghế sofa, cuộn tròn lại và tiếp tục giấc ngủ dở dang.

Sau khi bỏ đồ vừa mua ra và lau khô mình mẩy. Charlotte đặt ít súp còn thừa lại lên bếp và lấy bột mì ra làm xăng-uyt. Khi chuông cửa reo lên, bà để Ben ra

xem. Tò mò, một lát sau bà thò đầu ra khỏi cửa nhà bếp để xem ai đến thăm mình ngay giờ ăn trưa thế này.

Con trai của Ben, David, đang đứng trước hiên nhà.

“David!”, bà gọi to lên trước khi kịp ngăn mình lại. Chồng bà chần chừ, rồi mời con trai vào.

“Thật bất ngờ”, Ben nói, và nếu như David không chú ý đến vẻ thiếu nhiệt tình của Ben thì Charlotte nhận ra ngay.

“Con đến vừa đúng bữa trưa đây”. Charlotte cảm thấy mình buộc phải tính luôn phần ăn cho David. “Ta có làm món súp cà nấu với húng quế và bánh mì xăng-uyt nướng kẹp pho mát dày đây này”.

“Tôi chắc là con trai mình đã có kế hoạch khác rồi”, Ben nói, giọng lãnh đạm.

David, ăn diện bảnh bao như mọi khi, có vẻ ngập ngừng, thăm dò.

“Con có thể ở lại”, anh ta nói, “nhưng con không muốn làm phiền bố và dì”.

“Con có làm phiền gì đâu. Ngọn gió nào mang con đến vịnh Cedar vậy?”. Charlotte hỏi, bước đến bên chồng mình.

David có vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi của Charlotte. “Con đến thăm bố và dì. Con đi Seattle công tác, và đã mấy tháng rồi chúng ta chưa gặp nhau. Con cảm thấy ít nhất thì mình cũng nên dành chút thời gian thăm hỏi bố”.

“Thật là tốt”, Charlotte nói, dẫn David vào ghế sofa. “Bữa trưa sẽ xong trong vòng vài phút nữa”.

“Cảm ơn dì, Charlotte”. Anh ta mỉm cười với bà.

David Rhodes là một người đàn ông hấp dẫn, nhưng không may bà phát hiện ra rằng anh ta không đáng tin cậy. Thật đáng buồn khi họ phải chấp nhận điều này. Tuy vậy, anh ta là con trai của Ben và vì thế, anh ta luôn được chào đón ở nhà bà.

Vẫn giữ thái độ lạnh lùng và dửng dưng, Ben ngồi xuống đối diện với David. “Ta rất cảm kích về việc con gửi tấm chi phiếu đó cho ta, David ạ”, ông bắt đầu lên tiếng sau khoảng thời gian im lặng. Ông ngồi dựa lưng vào ghế, khoanh tay trước ngực. “Tuy nhiên, nó bị trả về rồi”.

Hai mắt David mở to ra như thể bị sốc. “Ôi trời, bố, con thật sự xin lỗi. Con không hề hay biết gì cả. Sao bố không nói gì với con hết vậy?”.

Charlotte muốn ngồi lại và lắng nghe, nhưng không dám vì sợ bữa trưa sẽ bị hỏng. Bà nhanh chóng múc súp vào ba cái bát và cắt bánh xăng-uyt ra, rồi xếp bánh bơ đậu phộng lên một cái đĩa.

“Bữa trưa xong rồi đây”, bà thông báo, mang hai bát súp vào phòng ăn.

Ben vào giúp bà, còn David thì không, anh ta chỉ háo hức ngồi vào bàn chờ đợi. Charlotte trở ra cùng với một đĩa to bánh xăng-uyt, và Ben theo sau, một tay bưng bát súp thứ ba, tay kia bưng đĩa bánh.

Lập tức David cầm muống lên định chén phần ăn của mình thì bị Ben ngăn lại. “Chúng ta phải cầu nguyện trước khi ăn”.

Dường như mắc cỡ, David đặt muống qua một bên và cúi đầu xuống trong khi Ben nói vài lời tạ ơn đơn giản. Rồi David tỏ vẻ kiên nhẫn, chờ đợi tới lúc Charlotte đưa tay lấy muống của bà rồi anh ta mới bắt đầu cầm muống mình lên. Bà thật sự muốn nghĩ tốt về con trai của Ben và nhận thấy anh ta đang cố gắng.

“Con sẽ viết cho bố một tờ séc khác”, David khẳng định nài nỉ bố mình sau khi ăn súp xong, món mà anh ta khen lấy khen để.

Ben không khuyến khích, cũng không từ chối lời đề nghị của con trai.

“Con đang ở Seattle hả David?”, Charlotte hỏi, tìm cách gợi chuyện.

Anh ta gật đầu. “Con đang trú lại một khách sạn trong thành phố”.

“Con sẽ ở đó trong bao lâu?”. Charlotte hỏi thêm, muốn phá tan sự im lặng ngột ngạt đang bao trùm quanh bà.

“Ngày mai con đi rồi. À”, David nói, “trên đường lái xe đến đây, con có đi ngang qua bến tàu. Chuyện gì xảy ra với nhà hàng Hải Đăng vậy? Nó đã biến mất tiêu”.

“Nó bị một trận hỏa hoạn thiêu rụi mất”, Ben trả lời, “dường như bị kẻ nào đó ra tay phóng hỏa”.

Chân mày David nhướn lên, anh ta chồm người tới trước.

“Ồ vịnh Cedar này đó hả? Thật khó tin”.

“Đúng là một cú sốc khủng khiếp”, Charlotte đồng ý. “Tôi nghiệp Justine và Seth. Trong khi chờ mọi việc ổn thỏa, Justine đi làm bán thời gian ở nhà băng còn Seth nhận công việc bán tàu thuyền”.

“Vậy còn trận hỏa hoạn thì sao? Có kẻ tình nghi nào không?”.

Ben chậm chậm thở dài, như thể miễn cưỡng bàn về chủ đề này vậy. “Một thằng bé học cấp ba đang bị tình nghi. Cảnh sát trưởng gọi Anson Butler là ‘người được quan tâm đặc biệt’. Không ai nhìn thấy thằng bé kể từ trận hỏa hoạn và hình như Seth đuổi việc nó cách đó không lâu”.

“Mọi người trong thành phố rất thương tiếc cho mất mát của Seth và Justine”, Charlotte nói. “Nhưng ta chắc là chúng nó sẽ sớm xây lại nhà hàng thôi”.

“Con cũng thấy tiếc cho họ”, David nói, nghe có vẻ thành thật. “Con hy vọng mọi việc sẽ tốt đẹp cho cháu ngoại của dì, Charlotte ạ”.

Bà cảm động trước lời nói của David và cảm ơn anh ta.

“Ăn một cái bánh nhé!”, bà đề nghị rồi chuyển cả đĩa qua cho David. Anh ta lấy hai cái một lượt.

Trước khi đi, David viết cho bố mình một tờ séc khác.

“Con thật sự không thể xấu hổ hơn, bố ạ”, anh ta nói. “Chắc chắn bố sẽ không gặp rắc rối với tám chi phiếu này nữa đâu”. Anh ta hướng mắt mình từ Ben qua Charlotte, rồi nhìn chăm chăm xuống sàn nhà. “Tuy vậy, có lẽ bố nên chờ đến đầu tháng, nếu điều đó không làm bố cảm thấy bất tiện”.

Ben vẫn không nói năng hay bình luận gì. Ông nhận tờ séc, gạt đầu trước yêu cầu của David và tiễn con trai mình ra cửa.

“Lần tới, hãy báo trước khi con định ghé qua đây nhé”, Charlotte nhẹ nhàng đề nghị. “Để ta có thể nấu cho con bữa ăn ngon lành hơn một chút”.

“Cảm ơn dì, Charlotte”, David nói, hôn lên má bà. “Lần sau có đến thăm, con sẽ báo trước ạ”.

Charlotte và Ben đứng ngoài hiên tiễn David. Trời thật mát, mưa phùn vẫn tiếp tục lất rắt. Ben đặt tay lên vai bà.

“Đến thăm chúng ta sớm nhé”, bà nói khi David chạy đến xe mình. Bà đợi đến khi anh ta nổ máy xe và lái đi mất rồi mới trở vào trong nhà, Ben theo sau lưng bà.

“Thật tốt khi David ghé qua đây”, bà lên tiếng, nhìn Ben chăm chú.

“Như em nói lúc nãy, đáng lẽ ra David nên báo trước cho ta biết là nó sẽ tới”, Ben lầm bầm. Ông giúp bà dọn bàn. “Thẳng thắn mà nói, sẽ tốt hơn nếu như lúc nãy nó đừng đến làm phiền”.

“Ben! Thật khủng khiếp khi nói về con trai mình như vậy”.

Chồng bà lắc đầu. “Anh quá rõ David mà”.

Nói tới đó, ông thò tay lấy ra tờ séc mà hấn đưa ông lúc nãy và xé rụn nó thành mấy mảnh. “Tờ séc này cũng vô dụng như cái nó viết cho anh lần trước thôi”. Nỗi đau tràn đầy trong mắt Ben khi ông vò nát từng mảnh vụn và thả chúng vào sọt rác.

Charlotte bước đến bên ông và quàng hai cánh tay quanh cổ ông. “Em rất lấy làm tiếc, Ben ạ”, bà thì thầm, ước gì có thể làm dịu đi nỗi đau đang đè nặng trong tim ông.

“Anh cũng vậy”, Ben nói, ôm chặt bà. “Anh cũng vậy Charlotte”.